

Vaš novi prijateljček — Ceglarjev Jožko.

(Konec.)

8. Jožkova bolezen in njegova potrpežljivost.

Jožkov križev pot.

Gotovo vas bo, dragi otroci, zanimalo, če vam danes popišem Jožkovo bolezen in njegovo junško potrpežljivost. Popolnoma zdrav deček najbrž nikdar ni bil. Zdravniki so trdili, da je kal poznejše bolezní že prinesel s seboj na svet. Njegova bolezen se imenuje sarkom in je podobna raku. Vendar ni nalezljiva. Ta bolezen se javlja v tem, da se vsa kri počasi zastruplja. Taka pokvarjena kri se preteka po telesu in kjer se ustavi, povzroča grozovite bolečine. Kmalu se pojavijo po telesu boleče bule, ki se sicer zacelijo, pa se spet pojavijo drugod. Ko so se pri Jožku pojavili opisani znaki, so ga takoj začeli zdraviti z največjo skrbnostjo in vestnostjo. Najprej so ga zdravili v Ljubljani, nato so ga poslali v Zagreb na kliniko, kjer je ostal par mesecev. Tu so spoznali, da je njegova bolezen neozdravljiva, kar je brihtni deček kmalu uganil. Vendar je Jožko še vedno upal, da ga ljubi Bog še more ozdraviti, če je njegova volja. Nekoč mu je zdravnica v Zagrebu rekla: »Jožko, že veliko si pretrpel, pa boš moral še trpeti.« Mirno ji deček odvrne: »O, saj vem, da brez trpljenja ni življenja.« Navzoči zdravnik se začudi temu lepemu odgovoru iz ust desetletnega otroka, ter pristavi, da si mora ta stavek zapomniti. — Ko se je Jožko vrnil iz Zagreba, se je za stalno preselil v Staro Loko, kjer je pač boljši zrak kot v zakajeni šiški. Stara mati ga je z veseljem vzela v oskrbo. Ob nedeljah in o počitnicah je prihitela k njemu vsa družina.

Tedaj sem začel prihajati k njemu tudi jaz. Bil sem priča njegovega strašnega trpljenja, pa tudi junaškega potrpljenja. Kako se je z Jezuškom tolažil, smo že slišali. Poleg tega je imel ob postelji nastavljene vse postaje križevega pota, ki jih je v trpljenju premišljeval. Večkrat je rekel: »Saj je bil Jezušček tudi revež, pa ni nič hudega storil.« Navadno je Jožko ležal čisto mirno v svoji posteljici. Le kadar so bile bolečine posebno hude in res skoro neznosne, je dal znamenja trpljenja od sebe. Pa se je spet kmalu pomiril z raznimi verskimi tolažbami. Posebno rad je poslušal, če smo mu brali Kristusovo trpljenje ali življenje svetnikov.

Zanimivo je, da se je Jožko zavedal, da ne trpi zase, temveč za druge, za grešnike. Večkrat je to poudarjal ter tudi povedal tiste, za katere trpi. Najbolj mu je seveda lajšala trpljenje mamica. Vsak dan mu je preobvezovala strašne rane. Ni bila sicer bolezen nalezljiva, pa vseeno sam ni pustil, da bi bili zraven drugi otroci, češ, da to zanje ni zdravo. In kako se je za mamico bal. Opozarjal jo je, naj se pazi. Večkrat ji je rekel: »Rajši jaz še trikrat več trpim, kot da bi ti, mamica, zbolela.«

Jožkove bolečine so bile kaj različne. Najhujša je bila rana na desni rami. Zaradi nje ni mogel zadnje mesece dvigniti desnice. Ob smrti se mu je desnica le še malo držala telesa. Poleg te glavne bolečine, je trpel tudi po ostalem telesu. Enkrat v rokah, drugič v nogah, potem na vratu in sploh povsod, kjer se je nabrala zastrupljena kri. Pa kljub vsem tem mukam, ni kazal Jožko nikdar jeze in nepotrpežljivosti. Proti koncu življenja se mu je večkrat vlila kri. Bila je nevarnost, da mu odteče. Tedaj je Jožko mirno sedel na stolu z Jezuškom v rokah, ter čakal, kaj se bo zgodilo. Vendar pa je gojil skrito željo, da ne bi umrl na tak način. Želel je umreti v lepi snežnobeli postelji. Tudi to željo mu je Jezušček uslišal.

Ves čas boleznii je bil deček dobre volje in se je rad šalil. To dobro voljo je ohranil prav do svoje smrti. Še zadnjo noč sta se mu morala mama in teta smejati, táke jima je včasih povedal.